U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Mgr. S. R.**, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, zast. Mgr. Barborou Krásovou, advokátkou, se sídlem Italská 1219/2, Praha 2, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2010, č. j. 5 Ca 202/2007 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 5. 2010, č. j. 5 Ca 202/2007 – 39, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2007, č. j. 7271/06//EK a 5395/04//EK, a platební výměry Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, Okresní pojišťovny Rakovník ze dne. 24. 8. 2004, č. 4240402404 a č. 2140402403, věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a rozhodl dále, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000 Kč. Městský soud v Praze poukázal na skutečnost, že dlužné pojistné za srpen a září 2001 nebylo možné žalobci předepsat, neboť bylo promlčeno; penále jako příslušenství sdílí osud pojistného, a proto ani penále vztahující se k pojistnému za srpen a září 2001 nemohlo být žalobci vyměřeno. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované je nezákonné, a proto jej podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil; zároveň podle § 78 odst. 3 s. ř. s.zrušil i platební výměry vydané v I. stupni, neboť s ohledem na promlčení je zřejmé, že nebude možné předepsat pojistné ani penále opětovně.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uvedla, že napadený rozsudek jí byl doručen dne 3. 6. 2010, a v níž označila kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Poukázala na to, že oznámení o zahájení řízení doručené žalobci dne 3. 8. 2004 bylo úkonem přetrhávajícím promlčecí dobu, přičemž toto oznámení bylo žalobci doručeno v době, kdy pohledávky stěžovatelky z titulu pojistného za srpen a září 2001 promlčeny nebyly. Promlčecí doba ve vztahu

k pohledávkám stěžovatelky vůči žalobci z titulu pojistného za srpen a září 2001 počala běžet znovu od 4. 8. 2004 a v roce 2007, kdy byla vydána napadená rozhodnutí žalované, se tak nejednalo o promlčené pohledávky a napadená rozhodnutí stěžovatelky byla vydána oprávněně. Rozsudek Městského soudu v Praze je podle jejího názoru nezákonný.

Dne 9. 9. 2010 Městský soud v Praze předložil spis zdejšímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 5 Ca 202/2007 – 39, s tím, že není podána včas. Nejvyšší správní soud se proto prvotně musel zabývat touto otázkou jakožto základní podmínkou řízení.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl stěžovatelce odeslán a dodán do datové schránky dne 1. 6. 2010 v 7:32:19 a doručen byl dne 1. 6. 2010 ve 20:00:30, jak vyplývá z potvrzení o doručení do datové schránky založeného v soudním spisu.

V kasační stížnosti však stěžovatelka uvedla, že napadený rozsudek jí byl doučen až dne 3. 6. 2010, a rozporovala tak údaje, jež jsou uvedeny v potvrzení o doručení do datové schránky založeném v soudním spisu.

Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatelku přípisem ze dne 10. 9. 2010, č. j. 4 Ads 115/2010 – 66, k tomu, aby doložila své tvrzení o tom, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze jí byl doručen dne 3. 6. 2010.

Stěžovatelka ve sdělení ze dne 20. 9. 2010 uvedla, že rozsudek Městského soudu v Praze jí byl doručen dne 3. 6. 2010, kdy byl převzat místopředsedkyní rozhodčího orgánu stěžovatelky paní JUDr. H. H. Zdůraznila, že rozhodčí orgán stěžovatelky přebírá poštu prostřednictvím odboru správního řízení a vymáhání pohledávek, který byl přebíráním pošty pověřen. Dále poukázala na to, že rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky nemá zřízenou samostatnou datovou schránku a doručení prostřednictvím datové schránky stěžovatelky nelze považovat za účinné doručení rozhodčímu orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky; tedy teprve až převzetím napadeného rozsudku rozhodčím orgánem Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, respektive odborem správního řízení a vymáhání pohledávek, došlo k doručení napadeného rozhodnutí. K této skutečnosti došlo až dne 3. 6. 2010, ačkoliv samotná datová zpráva byla do datové schránky stěžovatelky doručena dne 1. 6. 2010, jak vyplývá z doručenky založené v soudním spisu. Stěžovatelka proto trvala na svém tvrzení, že jí byl napadený rozsudek doručen až dne 3. 6. 2010.

K tomuto podání stěžovatelka přiložila Potvrzení o doručení napadeného rozsudku místopředsedkyně rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky JUDr. H. H., v němž uvádí, že rozsudek Městského soudu v Praze fakticky převzala dne 3. 6. 2010, a teprve tímto dnem mohla stěžovatelka fakticky zahájit právní úkony vedoucí k následně podané kasační stížnosti, a že při posuzování lhůty pro podání kasační stížnosti je třeba vycházet z postavení rozhodčího orgánu stěžovatelky, který je samotným odvolacím správním orgánem; tato skutečnost vyplývá z platné právní úpravy složení

tohoto orgánu (§ 53 odst. 10 zákona č. 48/1997 Sb.) i skutečnosti, že není uveden mezi orgány Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky v zákoně č. 551/1991 Sb. Dále přiložila kopii první strany napadeného rozsudku s razítkem podatelny rozhodčího orgánu stěžovatelky, na němž je uvedeno: „*došlo dne: 3. 6. 2010*“ , a kopii knihy došlé pošty.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán").*

Podle § 53 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. *na rozhodování zdravotních pojišťoven ve věcech týkajících se přirážek k pojistnému, pokut a pravděpodobné výše pojistného a ve sporných případech ve věcech placení pojistného, penále, vracení přeplatku na pojistném a snížení záloh na pojistné se vztahují obecné předpisy o správním řízení, nestanoví-li tento zákon jinak. Ve správním řízení zahajovaném na návrh pojištěnce se rozhoduje též ve sporných případech o hrazení částek podle § 16b; k návrhu pojištěnec přiloží doklady o zaplacení regulačních poplatků, které se započítávají do limitu podle § 16b a doklady o zaplacení doplatků za částečně hrazené léčivé přípravky nebo potraviny pro zvláštní lékařské účely, které se započítávají do limitu podle § 16b, ze kterých vyplývá, že limit podle § 16b byl překročen. Zdravotní pojišťovny rozhodují platebními výměry. Platební výměr na dlužné pojistné je vykonatelný bez ohledu na právní moc, jestliže od jeho doručení uplynulo 15 dnů s výjimkou rozhodování o vracení přeplatku na pojistném, snížení záloh na pojistné a hrazení částek podle § 16b.*

Podle odstavce 10 uvedeného ustanovení *o odvolání proti rozhodnutí zdravotní pojišťovny podle odstavce 1 rozhoduje rozhodčí orgán zdravotní pojišťovny. Rozhodčí orgán se skládá z jednoho zástupce zdravotní pojišťovny, jednoho zástupce Ministerstva zdravotnictví, jednoho zástupce Ministerstva práce a sociálních věcí, jednoho zástupce Ministerstva financí, tří zástupců, které určí ze svých členů Správní rada zdravotní pojišťovny, a tří zástupců, které určí ze svých členů Dozorčí rada zdravotní pojišťovny. Rozhodčí orgán je schopen se usnášet, je-li přítomno více než dvě třetiny členů. K platnosti rozhodnutí je třeba nadpoloviční většiny přítomných členů. K prvému jednání svolá členy rozhodčího orgánu ředitel zdravotní pojišťovny. Na tomto prvém jednání si členové rozhodčího orgánu zvolí ze svého středu předsedu, který nadále svolává a řídí jednání rozhodčího orgánu.*

Podle odstavce 12 téhož ustanovení r*ozhoduje-li rozhodčí orgán v prvém stupni, použijí se obdobně ustanovení správního řádu o rozkladu.*

Podle odstavce 13 uvedeného ustanovení *pravomocná rozhodnutí zdravotních pojišťoven podle odstavce 1 jsou přezkoumatelná soudem podle zvláštních předpisů.*

Ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba rozlišovat dvě skutečnosti: (1.) proti jakému úkonu je žaloba podávána a (2.) kdo je účastníkem řízení. V projednávaném případě je nepochybné, že rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno, je rozhodnutí rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky. Poté je třeba se zabývat tím, kdo je účastníkem řízení, tj. otázkou, který správní orgán rozhodl v posledním stupni. Skutečnost, že rozhodnutí, proti němuž žaloba směřuje, vydal

rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, procesní subjektivitu tohoto orgánu nezakládá.

Z § 53 odst. 13 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění plyne, že pravomocná rozhodnutí zdravotních pojišťoven podle odstavce 1 jsou přezkoumatelná soudem podle zvláštních předpisů (důraz doplněn). Jestliže podle citovaného ustanovení platí, že soudy přezkoumávají pravomocná rozhodnutí - tj. v případě přípustnosti odvolání proti rozhodnutí o odvolání, která jsou v právní moci - zdravotní pojišťovny, nikoli rozhodčího orgánu zdravotní pojišťovny, je zjevné, že za správní orgán, jenž rozhodl v posledním stupni, se považuje zdravotní pojišťovna (v projednávaném případě Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky). Stejný závěr, tedy to, že rozhodčí orgán stěžovatelky není samostatným správním orgánem, plyne rovněž z dikce § 53 odst. 12 zákona č. 48/1997 Sb., podle něhož, rozhoduje-li rozhodčí orgán v prvním stupni, použijí se obdobně ustanovení správního řádu o rozkladu.

Rovněž z § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v němž je pro účely soudního řízení správního definován správní orgán, vyplývá, že rozhodčí orgán zdravotní pojišťovny není správním orgánem ve smyslu legislativní zkratky § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy zákon č. 48/1997 Sb. svěřil zdravotním pojišťovnám, nikoliv jejich dílčím orgánům vytvořeným v rámci vnitřní struktury zdravotní pojišťovny. To je potvrzeno i tím, že rozhodčí orgán nemá zřízenu samostatnou datovou schránku.

Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky tedy není samostatným správním orgánem, nýbrž pouze funkční složkou Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky sloužící mimo jiné k tomu, aby její rozhodnutí jako orgánu rozhodujícím ve věcech zdravotního pojištění bylo možno přezkoumat způsobem obdobným, jako se tomu děje v případě odvolání proti rozhodnutí orgánů státní správy, jež mají nad sebou v hierarchii správních orgánů nadřízený orgán, který je o podaných odvoláních oprávněn rozhodovat. Žalovanou (stěžovatelkou) tak i v případě druhostupňového rozhodnutí zůstává orgán, který o věci rozhodoval již ve stupni prvním, tj. zdravotní pojišťovna. Na tomto závěru nic nemění fakt, že zákonodárce přesně vymezil složení rozhodčího orgánu zdravotní pojišťovny; toto složení má přispět toliko k větší nestrannosti, objektivitě a nezávislosti rozhodování zdravotní pojišťovny v zákonem vymezených věcech.

Na postavení rozhodčího orgánu zdravotní pojišťovny proto lze analogicky aplikovat závěry vztahující se k účastenství v řízení před správními soudy vedoucích ústředních orgánů státní správy, pokud rozhodují o rozkladu proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy, v jehož čele jsou ustaveni. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2004, č. j. 6 A 11/2002 – 26, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zde uvedená jsou dostupná na www.nssoud.cz) platí, že *„V rozkladovém řízení je orgán o rozkladu rozhodující a orgán I. stupně, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, jediným správním orgánem vymezeným zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti; rozdílné je to, komu z hlediska jeho vnitřního organizačního uspořádání zákon zakládá funkční příslušnost o rozkladu rozhodovat. Ve věci přezkoumání rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry o rozkladu proti rozhodnutí Komise pro cenné papíry je třeba za žalovaného ve smyslu § 69 s. ř.*

s. považovat Komisi, byť žaloba musí směřovat proti rozhodnutí prezidia o rozkladu.“ Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v případě přezkoumávání rozhodnutí o rozkladu předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže: „*V řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se předseda tohoto úřadu nestává žalovaným, neboť jeho pravomoc rozhodovat o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí jmenovaného úřadu vyjadřuje pouze funkční postavení v rámci vnitřní organizace ústředního orgánu státní správy, aniž by založilo jeho procesní subjektivitu ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního*. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 – 64, nebo rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 86/2007 – 115, publikovaný pod číslem 1775/2009 Sb. NSS), a v případě přezkumu rozhodnutí ředitele krajského inspektorátu České obchodní inspekce: „*V řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele krajského inspektorátu České obchodní inspekce se ředitel tohoto inspektorátu nestává žalovaným, neboť jeho pravomoc rozhodovat o námitkách proti rozhodnutí České obchodní inspekce (§ 7 odst. 4 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci) vyjadřuje pouze funkční postavení v rámci vnitřní organizace daného orgánu státní správy, aniž by založilo jeho procesní subjektivitu ve smyslu soudního řádu správního.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008 – 56).

Pravomoc rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ve věcech dlužného pojistného a penále tak vyjadřuje pouze funkční postavení rozhodčího orgánu v rámci vnitřní organizace stěžovatelky, aniž by založilo jeho procesní subjektivitu ve smyslu s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto jakožto žalovanou označil Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky, jejíž postavení vyplývá přímo ze zákona (§ 69 s. ř. s.).

Městský soud v Praze tedy nepochybil, doručoval-li napadený rozsudek stěžovatelce, neboť toliko stěžovatelka je správním orgánem, proti jehož rozhodnutí žaloba směřovala, a nikoli rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, jenž rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí stěžovatelky v prvním stupni ve věcech dlužného pojistného a penále. Pro projednávaný případ tak nemůže být relevantní skutečnost, kdy fakticky rozhodčí orgán stěžovatelky napadený rozsudek převzal, nýbrž toliko skutečnost, kdy byl rozsudek stěžovatelce doručen. Otázka předání písemnosti v rámci struktury stěžovatelky je otázkou vnitřního chodu tohoto správního orgánu, který nemá na doručování ze strany soudu žádný vliv.

Ze záhlaví napadeného rozsudku Městského soudu v Praze plyne, že v něm Městský soud v Praze nesprávně jako žalovaného označil rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky. Toto pochybení Městského soudu v Praze však nemá vliv na projednávání této kasační stížnosti a vyslovené závěry o její opožděnosti. Ani v případě, že by kasační stížnost byla podána včas, by se nejednalo o vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Již v citovaném rozsudku ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008 – 56, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „*v rozsudku krajského soudu měl být označen jako žalovaný ‚Česká obchodní inspekce, inspektorát Brno‘, a nikoli ‚ředitel inspektorátu České obchodní inspekce v Brně‘. Uvedené pochybení nicméně nemůže vést samo o sobě k vyhovění kasační stížnosti a ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Opačný závěr by byl projevem přehnaného formalismu, protože nikdy v průběhu řízení před krajským soudem ani po jeho skončení nevznikly pochyby o*

tom, které rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu, a žádná ze stran nebyla nijak zkrácena na svých procesních právech (nic takového ostatně ani žádná ze stran nenamítala).“ V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 9. 2007, č. j. 5 As 55/2006 – 145, v němž uvedl, *„Pokud tedy krajský soud v posuzované věci jednal s předsedou Úřadu namísto s Úřadem, je jeho řízení zatíženo vadou. Při jejím hodnocení ovšem nelze odhlédnout od skutečnosti, že předseda Úřadu není správním orgánem odlišným od Úřadu, ale jeho funkční složkou. Krajský soud tak de facto jednal s Úřadem, byť prostřednictvím jeho předsedy, a nejedná se proto o nedostatek podmínek řízení, způsobující jeho zmatečnost [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Úřad nebyl postupem krajského soudu zkrácen na svých právech, a to tím spíše, že žaloba proti němu byla zamítnuta. V posuzované věci se tak nejedná ani o vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], k níž by Nejvyšší správní soud musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).“*

Nejvyšší správní soud se poté zabýval včasností podání kasační stížnosti stěžovatelky; pro její posouzení je relevantní právní úprava doručování obsažená v procesních předpisech. V soudním řízení správním je právní úprava doručování obsažena v § 42 s. ř. s. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení soud doručuje písemnosti do datové schránky, a není-li možné písemnosti doručit tímto způsobem, doručuje je soud soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. V souvislosti s doručováním do datové schránky soudní řád správní v poznámce pod čarou 8a) odkazuje na zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“), který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2009.

Podle ustanovení § 17 odst. 1 tohoto zákona platí, že *umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.* Citovaný zákon tak zakotvuje pro orgány veřejné moci povinnost obligatorního doručování prostřednictvím datových schránek, umožňuje-li to povaha dokumentu.

Při doručování svých písemností prostřednictvím datové schránky soudy konkrétně postupují podle § 17 zákona č. 300/2008 Sb. Podle § 17 odst. 3 tohoto zákona je dokument, který byl soudem prostřednictvím datové schránky odeslán a dodán do datové schránky adresáta, doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Pokud se tato osoba do datové schránky nepřihlásí ve lhůtě 10 dnů ode dne dodání dokumentu do této schránky, považuje se tato písemnost za doručenou uplynutím posledního dne desetidenní lhůty, s výjimkou, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení (§ 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb.). Dodáním do datové schránky se přitom z faktického hlediska rozumí okamžik, od kterého je datová zpráva dostupná v datové schránce příjemce zprávy. Podle § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb. se posuzuje okamžik doručení ve všech případech, kdy

orgán veřejné moci činí podání vůči jinému orgánu veřejné moci, fyzické osobě, podnikající fyzické osobě či právnické osobě.

Městský soud v Praze v dané věci postupoval v souladu s citovaným právním předpisem a rozsudek vydaný dne 12. 5. 2010 stěžovatelce doručoval prostřednictvím datové schránky. Na doručence ze systému datových schránek, připojené u č. l. 42 spisu vedeného Městským soudem v Praze, je vyznačeno, že shora označený rozsudek byl stěžovatelce dodán do datové schránky dne 1. 6. 2010 v 07:32:19 a jako den doručení je na ní vyznačeno datum 1. 6. 2010 v 20:00:30. Ve vztahu k těmto údajům tak lze na základě shora citované právní úpravy konstatovat, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2010 byl dodán do datové schránky stěžovatelky dne 1. 6. 2010 a k jeho doručení došlo ve smyslu § 17 odst. 3 citovaného zákona dnem 1. 6. 2010. Dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, tak bylo úterý 1. 6. 2010.

Napadené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, ve kterém je v souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že kasační stížnost proti rozhodnutí, o níž rozhoduje Nejvyšší správní soud, lze podat ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení u Městského soudu v Praze.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*

Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.*

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno v úterý dne 1. 6. 2010. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet ve středu dne 2. 6. 2010 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v úterý dne 15. 6. 2010 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 15. 6. 2010 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit.

Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. *podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží. Činí-li takový úkon kolektivní orgán nebo osoba, za niž podle*

zvláštního zákona nebo na jeho základě jedná kolektivní orgán, musí k němu být připojen opis usnesení takového orgánu, jímž byl s obsahem podání vysloven souhlas.

Kasační stížnost mimo jakoukoliv pochybnost představuje podání, jímž se disponuje řízením, a tedy musí být podána písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona.

Z obsahu spisu bylo zjištěno, že kasační stížnost byla podána v elektronické podobě dne 17. 6. 2010 s tím, že podání nebylo elektronicky podepsáno podle zvláštního právního předpisu. Stěžovatelka toto podání v zákonné lhůtě tří dnů potvrdila písemným podáním stejného obsahu, když jej podala k doručení Městskému soudu v Praze na poště X S. pod č. R 029429 dne 18. 6. 2010.

Pro posouzení včasnosti kasační stížnosti je za dané situace rozhodné, že byla podána dne 17. 6. 2010 v elektronické podobě bez elektronického podpisu podle zvláštního právního předpisu a že byl v zákonné lhůtě předložen originál kasační stížnosti.

V posuzované věci tedy byla kasační stížnost podána až dne 17. 6. 2010, tj. opožděně, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti, která marně uplynula dne 15. 6. 2010, nelze prominout.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2010, č. j. 5 Ca 202/2007 – 39, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu